

Arrest

nr. 147 719 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. LAMBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 29 september 2014 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan reeds enige tijd zijn land te hebben verlaten en sedertdien het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder haalt betrokkene aan niets meer te hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen noch huisvesting. Vooreerst wordt deze bewering niet gestaafd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Tenslotte kan hij een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken. De overige elementen (integratie en duurzame lokale verankering, kennis van de Duitse taal, vrienden- en kennissenkring, werkwil, blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.

(...)"

Op 29 december 2014 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

"De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoekster nalaat de samenhang aan te tonen tussen de bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op haar illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

2.1.2. Ter zitting van 19 mei 2015 stelt de advocaat van verzoeker dat er voldoende samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen en zij verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Mochten er afzonderlijke verzoekschriften zijn ingediend tegen de twee bestreden beslissingen, dan zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak moeten doen in twee verschillende zaken en zou artikel 8 van het EVRM geapprecieerd kunnen worden op twee verschillende manieren. Dit moet worden vermeden en daarom werd één verzoekschrift ingediend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat het bevel om het grondgebied te verlaten pas werd genomen nadat eerst de beslissing inzake de verblijfsaanvraag van verzoeker werd genomen en dat de kennisgeving gebeurde op dezelfde dag.

Er dient te worden aangenomen dat *in casu* op voldoende wijze is aangetoond dat er samenhang is tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

2.2.1. In de nota werpt de verwerende partij een tweede exceptie op die luidt als volgt:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering, gericht tegen de bijlage 13 van 29 december niet ontvankelijk.”

2.2.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat hogere rechtsnormen werden aangevoerd zoals de Conventie van Genève en artikel 8 van het EVRM, zodat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter een gebonden bevoegdheid.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij een zeer nauw familiaal leven onderhoudt met zijn neef die in België verblijft.

Bespreking

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker voert aan dat hij een nauw familiaal leven onderhoudt met zijn neef die tevens zijn vertrouwenspersoon is. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker en zijn neef in dezelfde straat wonen.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker het bestuur nooit op de hoogte heeft gebracht van de familiale band met zijn neef.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, ook tussen meerderjarige kinderen onderling, neven en nichten. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene neef tegenover de andere, de reële banden. *In casu* wordt geen elke indicatie in dit verband verstrekt door verzoeker, hij spreekt enkel over een emotionele en affectieve band en economische steun. Hij geeft hiervan geen enkel bewijs. Ook wonen

de neven niet op hetzelfde adres. Volgens de rechtspraak van het EHRM kan de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet noodzakelijk gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker brengt geen gegevens bij over zijn privéleven in België. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn privéleven of familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Aangezien er geen privéleven of familiaal leven is dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, moet niet worden nagegaan of er een positieve verplichting is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn vermeend privéleven en familiaal leven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, niet blijkt uit het bestreden bevel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van machtsoverschrijding.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan het geval, meer bepaald het bestaan van een privéleven en familiaal leven op het Belgisch grondgebied. Verzoeker heeft een familierelatie met zijn neef die niet bestond in zijn land van herkomst. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM schrijft voor dat een juist evenwicht dient te worden gevonden tussen het respect voor de individuele rechten en de bescherming van particuliere belangen waarop de inbreuk op het privéleven of het gezinsleven gesteund is. Het komt aan het bestuur toe om in de formele motivering van haar beslissingen aan te tonen dat zij gepoogd heeft het juiste evenwicht te bewaren tussen het beoogde doel en de zwaarte van de inbreuk op het recht van verzoeker om zijn privéleven en familieleven beschermd te zien. Verzoeker benadrukt dat er *in casu* sprake is van een familieleven met zijn neef die in België woont, die een belangrijke familiale ondersteuning biedt. Een inbreuk op dit familieleven moet een legitiem doel nastreven en moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, rekening houdend met het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij geweigerd heeft om rekening te houden met elementen die verzoeker had aangevoerd om reden dat deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Volgens verzoeker is deze vraag nochtans essentieel, omdat verzoeker in Kosovo niet meer over enige relatie (familie of vrienden) beschikt die bereid zijn om hem affectief en financieel te steunen. In de bestreden beslissing werd bijgevolg geen rekening gehouden met alle elementen eigen aan de zaak.

In een derde onderdeel bekritiseert verzoeker het motief dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij korte tijd zou kunnen verblijven. Verzoeker stelt dat hij geen steun meer kan verwachten van zijn familie, de relatie met zijn familie is getroebleerd. Verzoeker stelt dat het bestaan van een vriendenkring of van vertrouwenspersonen die enerzijds de wil en anderzijds de mogelijkheid zouden hebben om hem op te vangen en te onderhouden gedurende verschillende maanden, niet kan verondersteld worden. Door te veronderstellen dat het niet mogelijk is dat verzoeker geen zulke bijzonder toegewijde relaties heeft buiten zijn familie, begaat de verwerende partij een appreciatiefout met als gevolg dat verzoeker, bij uitvoering van de bestreden beslissing, in een noodlijdende situatie wordt geduwd.

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 EVRM. Er zou bovendien sprake zijn van een appreciatiefout en van machtsoverschrijding.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat geen rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven die hij zou leiden op het Belgisch grondgebied met zijn neef de heer X. M. Dit gezinsleven zou volgens verzoeker onbestaande zijn geweest in het land van herkomst. Zijn neef zou thans een vertrouwenspersoon zijn voor hem. Hij zou in zijn land van herkomst niemand meer hebben waarop hij zou kunnen terugvallen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins kan voorhouden dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

In zijn aanvraag van 24 oktober 2014 stelde hij hieromtrent het volgende:

"Dat verzoeker zijn land van herkomst sedert enige tijd verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Dat verzoeker in zijn land van herkomst dan ook niets heeft om naar terug te keren en aldus nog de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteit te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag te doen."

In de bestreden beslissing d.d. 29 december 2014, wordt het volgende gerepliceerd:

"Betrokkene haalt aan reeds enige tijd zijn land te hebben verlaten en sedertdien het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder haalt betrokkene aan niets te hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen noch huisvesting. Vooreerst wordt deze bewering niet gestaafd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Tenslotte kan hij een beroep doen op het IOM teneinde de terugreis mogelijk te maken."

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Verzoeker haalde in zijn aanvraag geenszins aan in België een gezinsleven te leiden met zijn neef en staaft dit evenmin met bewijsstukken. Hij haalt dit voor een eerste maal aan in zijn verzoekschrift, doch laat andermaal na enig bewijs te leveren.

Verwerende partij stelt dan ook vast dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Een vage bewering laat niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt voorts aangegeven dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeker, die bovendien geen enkel stuk voorlegt waaruit zou blijken dat hij in België een sociaal leven zou hebben uitgebouwd, gaat er derhalve verkeerdelijk van uit dat verwerende partij hierop niet zou zijn ingegaan.

Dienaangaande kan nog worden verwezen naar het arrest nummer 82.065 van 31 mei 2012 van de Raad.

"Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet duidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissingen, deze verdragsbepaling zou hebben geschonden. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aantoont dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

Verzoeker lijkt het tot slot niet eens te zijn met verwerende partij daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij niemand meer zou hebben om naar terug te keren. Hij ontwikkelt nochtans geen enkel pertinente argument, noch brengt hij enig stuk voor die zijn bewering zou kunnen staven. Er werd derhalve terecht geoordeeld dat verzoeker zijn

bewering vooreerst niet staft en dat het bovendien erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Tenslotte kan hij een beroep doen op het IOM teneinde de terugreis mogelijk te maken.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verwerende partij heeft zich bovendien bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.¹

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 29 september 2014 haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoeker is in het bezit van een geldig identiteitsdocument;
- verzoeker meent dat hij zich kan beroepen op buitengewone omstandigheden die hem toelaten de aanvraag in België te doen;
- verzoeker heeft zijn land van herkomst sedert enige tijd verlaten en heeft sindsdien het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België opgebouwd;
- verzoeker heeft in zijn land van herkomst niets om naar terug te keren en heeft aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.3. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan en stelt hij dat in de motieven van de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van bepaalde specifieke omstandigheden, meer bepaald de nauwe band die verzoeker heeft met zijn neef die in België verblijft en die hem opgevangen heeft toen verzoeker België binnenkwam.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag *d.d.* 29 september 2014 geen melding heeft gemaakt van de aanwezigheid van zijn neef in België of van de bijzondere band die hij met deze

neef heeft. Bijgevolg kon de verwerende partij hier niet over motiveren, aangezien zij hiervan niet op de hoogte was. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt vooreerst verwezen naar hetgeen hierover reeds werd gesteld in punt 2 van dit arrest. Tevens wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing hierover het volgende vermeldt:

“Betrokkene haalt aan reeds enige tijd zijn land te hebben verlaten en sedertdien het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Rekening houdend met het feit dat verzoeker nooit heeft meegedeeld aan het bestuur dat hij een nauwe familiale band zou onderhouden met zijn neef, toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.4. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen die hij heeft aangevoerd, met name de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt over deze elementen het volgende overwogen:

“De overige elementen (integratie en duurzame lokale verankering, kennis van de Duitse taal, vrienden- en kennissenkring, werkwil, blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoeker betoogt dat de door hem aangevoerde elementen van integratie wel in rekening moesten worden gebracht, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidscontrole dat de Raad vermogen uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoeker verduidelijkt niet waarom zijn integratie het zou bemoeilijken om een aanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

3.3.5. In een derde onderdeel van het enig middel bekritiseert verzoeker het motief dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van

herkomst waar hij korte tijd zou kunnen verblijven. Verzoeker stelt dat hij geen steun meer kan verwachten van zijn familie, de relatie met zijn familie is getroebleerd. Verzoeker stelt dat het bestaan van een vriendenkring of van vertrouwenspersonen die enerzijds de wil en anderzijds de mogelijkheid zouden hebben om hem op te vangen en te onderhouden gedurende verschillende maanden, niet kan verondersteld worden. Door te veronderstellen dat het niet mogelijk is dat verzoeker geen zulke bijzonder toegewijde relaties heeft buiten zijn familie, begaat de verwerende partij een appreciatiefout met als gevolg dat verzoeker, bij uitvoering van de bestreden beslissing, in een noodlijdende situatie wordt geduwd.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Verder haalt betrokkene aan niets meer te hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen noch huisvesting. Vooreerst wordt deze bewering niet gestaafd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Tenslotte kan hij een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken.”

Verzoeker toont niet aan dat dit motief op een foutieve feitenvinding rust. Verder lijkt het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het erg onwaarschijnlijk is dat een persoon die, zoals bevestigd wordt door de stukken van het administratief dossier en zoals blijkt uit de aanvraag en uit het verzoekschrift, op zeventienjarige, bijna achttienjarige leeftijd naar België kwam en daarvoor in Kosovo bij zijn familie heeft gewoond, niemand meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. In het verzoekschrift geeft verzoeker zelf aan dat hij familie heeft in Kosovo maar dat zware familiale spanningen hem ertoe noopten naar zijn neef in België te komen.

Deze ongestaafde beweringen en de omstandigheid dat verzoeker over deze zaken een andere mening heeft dan de verwerende partij, volstaan echter niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. Het motief inzake IOM laat verzoeker ongemoeid.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.6. De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET